

Žižkovská romance Emy Destinnové

27.12.2021

Největší láskou světové operní divy Emy Destinnové byl cyklista Jindřich Vodílek. Chodila se na něho dívat, když trénoval na Žižkově.

Vzhlížela k ní Evropa i Amerika včetně panovníků, pugéty a dary dostávala od bankéřů, hrabat a hodnostářů z nejvyšších kruhů. Přesto zůstala operní pěvkyně Ema Destinnová celý život zamilovaná do cyklisty Jindřicha Vodílka.

Vodílek se narodil v květnu 1876 do rodiny strážmistra z Karlína. Vyučil se instalatérem, miloval však sport a nejvíc cyklistiku. Ta patřila k novým kratochvílím celé Prahy. Vodílek rád trénoval na Žižkově, z Karlína to měl totiž kousek na usedlost Ohrada, kterou si roku 1890 pronajal majitel sousední Pražačky a statkář Václav Stome. Ten tam otevřel restauraci, kam neděli co neděli proudily davy Pražanů. Součástí usedlosti byl také cyklistický ovál a fungoval zde Klub českých velocipedistů Žižkov, jemuž Stome předsedal.

Vedle Žižkova vyrážel Vodílek pravidelně do Stromovky, již si k vyjíždkám volila i pražská děvčata — mezi nimi temperamentní Emilie Kittlová, která používala pseudonym Ema Destinnová. Od tatínka, bohatého důlního podnikatele Kittla, si vyprosila nové kolo až z Vídně a na něm pak kroužila právě po vyhlášeném pražském parku. Tam se mezi její nápadníky brzy zařadil devatenáctiletý Jindra, který se právě připravoval na závody konané u příležitosti Národopisné výstavy československé. Vynaložené úsilí se mladému šampionovi vyplatilo — pokořil osm českých rekordů v kategoriích od 300 metrů až po 30 kilometrů, přičemž získal třináct prvenství a deset druhých míst.

Společně s jeho úspěchy se Emina láska prohlubovala. Chodili spolu asi rok, když narazila na kole do stromu a přepadla přes řídítka. Ošklivě poraněná čelist a monokl ji, společně s otcem a učitelem zpěvu, od dalších cyklistických dobrodružství odradily. A osud nepřál ani její lásce: zatímco Ema pocházela z bohaté a významné rodiny, Jindra vyrostl v obyčejných poměrech Karlína. Otec zpěvačky se navíc bál, že vztah s Vodílkem ohrozí její kariéru.

Jindřich zatím dosáhl vrcholu, když roku 1897 dobyl mezinárodní závod v Záhřebu. Diváci jásali a novináři psali o vrcholovém sportovci jako o reprezentantu celého národa. I hvězda Emy Destinnové začala stoupat. Do Národního divadla ji sice nepřijali, debutovala ale v drážďanské dvorní opeře. Tehdy ještě byla ochotná se kariéry pro lásku k Jindřichovi vzdát. K tomu ale nedošlo a cesty milenců se rozešly. Emu to velmi zasáhlo. Ve smutku složila báseň Květ sněhu a věnovala ji „tomu, při jehož lásce se mi zdá, že žiji“. Trápila se a v roce 1899 se pokusila skokem z okna o sebevraždu. Zachránil ji rodinný přítel, když ji popadl za copy a vtáhl zpátky. Ema k tomu poznamenala: „Jsem takový ubohý tvor, kterého v životě málokdo hladil, málokdo líbal. A který vždy tak žíznil po čisté, upřímné a nesobecké lásce.“

Přes to všechno zpívala dál a brzy se jí klaněl celý svět. Nikdy už ale nenašla muže, kterému by věřila a který by se stal její životní oporou. Dávala to za vinu právě Jindřichu Vodílkovi, na něhož nikdy úplně nezapomněla. V 45 letech se provdala za důstojníka, o šest let později, v pouhých 51 letech, zemřela na mrtvici. Přáním Destinové bylo, aby jí do rakve dali pod hlavu fotografii milovaného Jindřicha, a tak na vyšehradském Slavíně odpočívá dodnes. Vodílek se nakonec oženil s herečkou Růženu Hanzlíkovou, pratetou herce Jaromíra Hanzlíka. I on ale zemřel v 55 letech na mrtvici. Jeho hrob na Olšanech zdobí verše, které pro něho složila Ema Destinová: „Tvůj život byla má láska. Tvá láska byl můj život.“

Galerie

4 fotografie

John H. Hill

